

wolanc 6.12.2021r.

ODPIS

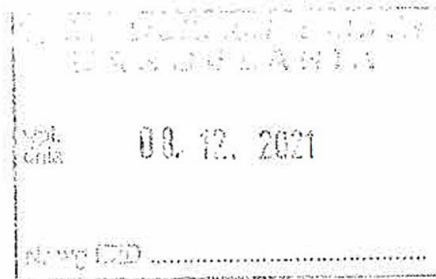
Kancelaria Adwokacka Adwokat Beata Patoleta
ul. Tadeusza Boya – Żeleńskiego 6 / 27, 00 - 621 Warszawa, tel.: 22 633 06 10
www.lexedu.pl email: lexedu@lexedu.pl

Warszawa, 6 grudnia 2021 roku

Trybunał Konstytucyjny

Al. J. Ch. Szucha 12a, 00-918 Warszawa

Skarżący: J W

reprezentowana przez:

adwokat Beatę Patoletę

nr wpisu WAW/Adw/7478

(adres do korespondencji w nagłówku pisma)

SKARGA KONSTYTUCYJNA

Działając w imieniu i na rzecz J W , w oparciu o pełnomocnictwo, którego odpis przedkładam w załączeniu, na podstawie art. 44, 46 i n. ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393) **zaskarżam przepis art. 90 ust. 3d pkt 1 ustawy z dnia 7 września 1991 roku o systemie oświaty w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2014 roku do dnia 31 marca 2015 roku i wnoszę o stwierdzenie jego niezgodności z art. 2, art. 21 ust. 1, art. 32 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji RP, w zakresie w jakim art. 90 ust. 3d pkt 1 ustawy o systemie oświaty pomija możliwość finansowania dotacją oświatową wydatków bieżących, stanowiących zadania organu prowadzącego placówkę oświatową.**

Skargę konstytucyjną wywodzę na tej podstawie, że Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z lipca 2021 roku, wydanym w sprawie oddalił skargę kasacyjną J W od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w L z dnia

stycznia 2021 roku, wydanego w sprawie _____ w przedmiocie określenia kwoty dotacji wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem podlegającej zwrotowi do budżetu gminy.

Przedmiotowym orzeczeniem, opartym na wspomnianym przepisie, naruszone zostały art. 2, art. 21 ust. 1, art. 32 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, bowiem art. 90 ust. 3d pkt. 1 ustawy o systemie oświaty w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2014 roku do dnia 31 marca 2015 roku nie zezwalał na wydatkowanie dotacją oświatową wydatków bieżących stanowiących zadania organu prowadzącego.

Zgodnie z przepisami p.p.s.a. **zaskarżone orzeczenie jest ostateczne i nie przysługuje od niego żaden środek odwoławczy.**

Odpis orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie wraz z jego uzasadnieniem doręczony został pełnomocnikowi Skarżącego w dniu 06 września 2021 roku.

Zakwestionowane w niniejszej skardze regulacje prawne stanowiły podstawę wydania orzeczenia, o którym mowa powyżej, gdyż Naczelny Sąd Administracyjny swoje rozstrzygnięcie oparł wyłącznie na treści art. 90 ust. 3d pkt 1 ustawy o systemie oświaty w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2014 roku do dnia 31 marca 2015 roku.

Jednocześnie na podstawie art. 79 ust. 1 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, **wnoszę o wstrzymanie wykonania wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia lipca 2021 roku**, wydanego w sprawie oddalającego skargę kasacyjną J _____ W _____ od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w L _____ z dnia stycznia 2021 roku, wydanego w sprawie _____, utrzymującego w mocy decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Z _____ z dnia czerwca 2019 roku, wydaną w sprawie nr _____ w przedmiocie określenia kwoty dotacji wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem podlegającej zwrotowi do budżetu gminy.

UZASADNIENIE

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia lipca 2021 roku, wydanym w sprawie oddalił skargę kasacyjną J _____ W _____ od wyroku Wojewódzkiego Sądu

Administracyjnego w L z dnia stycznia 2021 roku, wydanego w sprawie w przedmiocie określenia kwoty dotacji wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem podlegającej zwrotowi do budżetu gminy.

Postępowanie administracyjne w sprawie zakończyło się wydaniem przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Z decyzji z dnia czerwca 2019 roku, w sprawie nr w której orzeczono kwotę dotacji pobranej w 2014 roku podlegającej zwrotowi w części wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem w wysokości zł wraz z odsetkami liczonymi jak od zaległości podatkowych od dnia grudnia 2014 roku, tj. od dnia przekazania z budżetu Gminy Miasto B części dotacji za grudzień 2014 roku.

Kluczową kwestią dla rozpoznania przedmiotowej sprawy była wykładnia przepisu art. 90 ust. 3d pkt 1 ustawy o systemie oświaty, w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2014 roku do dnia 31 marca 2015 roku.

Wskazać należy, że od 01 stycznia 2014 roku art. 90 ust. 3d pkt 1 ustawy o systemie oświaty brzmiał:

„Dotacje, o których mowa w ust. 1a-3b, są przeznaczone na dofinansowanie realizacji zadań szkoły, przedszkola, innej formy wychowania przedszkolnego lub placówki w zakresie kształcenia, wychowania i opieki, w tym profilaktyki społecznej. Dotacje mogą być wykorzystane wyłącznie na:

- 1) pokrycie wydatków bieżących szkół, przedszkoli, innych form wychowania przedszkolnego i placówek, obejmujących każdy wydatek poniesiony na cele działalności szkoły, przedszkola, innej formy wychowania przedszkolnego lub placówki, w tym na wynagrodzenie osoby fizycznej prowadzącej szkołę, przedszkole, inną formę wychowania przedszkolnego lub placówkę, jeżeli odpowiednio pełni funkcję dyrektora szkoły, przedszkola lub placówki albo prowadzi zajęcia w innej formie wychowania przedszkolnego, z wyjątkiem wydatków na inwestycje i zakupy inwestycyjne, zakup i objęcie akcji i udziałów lub wniesienie wkładów do spółek prawa handlowego.”*

Natomiast art. 90 ust. 3d pkt 1 ustawy o systemie oświaty w brzmieniu od dnia 31 marca 2015 roku otrzymał brzmienie:

„Dotacje, o których mowa w ust. 1a-3b, są przeznaczone na dofinansowanie realizacji zadań szkoły, przedszkola, innej formy wychowania przedszkolnego lub placówki w zakresie

kształcenia, wychowania i opieki, w tym profilaktyki społecznej. Dotacje mogą być wykorzystane wyłącznie na:

1) pokrycie wydatków bieżących szkół, przedszkoli, innych form wychowania przedszkolnego i placówek, obejmujących każdy wydatek poniesiony na cele działalności szkoły, przedszkola, innej formy wychowania przedszkolnego lub placówki, w tym na:

a) wynagrodzenie osoby fizycznej prowadzącej szkołę, przedszkole, inną formę wychowania przedszkolnego lub placówkę, jeżeli odpowiednio pełni funkcję dyrektora szkoły, przedszkola lub placówki albo prowadzi zajęcia w innej formie wychowania przedszkolnego,

b) sfinansowanie wydatków związanych z realizacją zadań organu prowadzącego, o których mowa w art. 5 ust. 7

z wyjątkiem wydatków na inwestycje i zakupy inwestycyjne, zakup i objęcie akcji i udziałów lub wniesienie wkładów do spółek prawa handlowego;”

Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że zmiany legislacyjne obejmujące art. 90 ust. 3 pkt 1 ustawy o systemie oświaty miały na przestrzeni 2014 i 2015 roku charakter merytoryczny wobec ich pierwotnego brzmienia, nie zaś doprecyzowujący. Sąd wskazał, że zmiany te były daleko idące, bowiem zmieniły katalog wydatków, które finansować można dotacją. Katalog ten zmieniał się w sposób istotny w zależności od wersji przepisu. Naczelny Sąd Administracyjny zważył, że przedmiotowy przepis jest przepisem materialnoprawnym, a jego interpretacja decyduje o prawach i obowiązkach podmiotu pozostającego w stosunku administracyjnoprawnym.

Ponadto w uzasadnieniu wyroku z dnia 1 lipca 2021 roku Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że w okresie wydatkowania dotacji w niniejszej sprawie, obowiązywał art. 90 ust. 3d pkt 1 ustawy o systemie oświaty w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2014 roku, w którym ustawodawca określił zamknięty katalog wydatków co spowodowało, że nie wszystkie wydatki mogły być finansowane dotacją, a jedynie te, które bezpośrednio pozostawały z celem określonym w art. 90 ust. 3d ustawy o systemie oświaty. Nie są nimi w ocenie Sądu wydatki związane z należywym przygotowaniem i utrzymaniem placówki, bowiem nie są one związane z celem oświatowym tj. kształceniem, wychowaniem, opieką i profilaktyką społeczną. Dopiero nowelizacją obowiązującą od dnia 31 marca 2015 roku dopuszczono finansowanie dotacją również wydatków związanych z zadaniami organu prowadzącego placówkę oświatową.

Z wykładni dokonanej przez Naczelny Sąd Administracyjny wynika, że ustawodawca wyraźnie rozdzielił zadania wykonywane przez szkołę lub inną placówkę na dwie kategorie, z których pierwsza dotyczy wyłącznie realizacji przez jednostkę oświatową funkcji dydaktycznych, wychowawczych oraz opiekuńczych, zaś druga wiąże się z pozostałą działalnością związaną co prawda z procesem kształcenia, ale tego procesu nie realizującą. Zdaniem Sądu podział taki wpływa na kwestię odpowiedzialności za realizację zadań szkoły lub placówki, gdyż wprawdzie działalnością szkoły lub placówki kieruje jej dyrektor, jednak w zakresie wykonywanych działań podlega ona dwojakiemu nadzorowi - w stosunku do zadań związanych z realizacją przez szkołę funkcji dydaktycznej, wychowawczej oraz opiekuńczej, nadzór pedagogiczny sprawuje właściwy kurator oświaty, natomiast w odniesieniu do działalności w zakresie spraw finansowych i administracyjnych nadzór nad szkołą lub placówką sprawuje organ ją prowadzący. Zatem uprawnione jest stwierdzenie, że ustawodawca w sposób zamierzony dokonał rozróżnienia kilku płaszczyzn działalności placówki, decydując się zarazem na umożliwienie dofinansowania tylko jednej z nich dotacją.

Mając na uwadze powyższe, należy jednoznacznie stwierdzić, że art. 90 ust. 3d pkt 1 ustawy o systemie oświaty w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2014 roku do dnia 31 marca 2015 roku, w zakresie w jakim nie pozwala na wydatkowanie dotacją oświatową wydatków bieżących związanych z zadaniami organu prowadzącego jest sprzeczny z Konstytucją RP.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że powyższa regulacja (to jest art. 90 ust. 3d pkt 1 ustawy o systemie oświaty w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2014 roku do dnia 31 marca 2015 roku) jest sprzeczna z art. 2 Konstytucji RP, zgodnie z którym Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Przepis ten wyraża trzy zasady konstytucyjne, tj. zasadę państwa demokratycznego, zasadę państwa prawnego i zasadę sprawiedliwości społecznej, które są ze sobą powiązane funkcjonalnie i materialnie.

Zasada ochrony zaufania do państwa i prawa opiera się na założeniu, że organy władzy publicznej powinny działać w sposób lojalny i uczciwy względem jednostki, budzący w niej poczucie stabilności i bezpieczeństwa prawnego. Trybunał Konstytucyjny podkreślał, że zasada ta „wyraża się w takim stanowieniu i stosowaniu prawa, by nie stawało się ono swoistą pułapką dla obywatela i aby mógł on układać swoje sprawy w zaufaniu, iż nie naraża się na prawne skutki, których nie mógł przewidzieć w momencie podejmowania decyzji i działań oraz w

przekonaniu, iż jego działania podejmowane zgodnie z obowiązującym prawem będą także w przyszłości uznawane przez porządek prawny. Przyjmowane przez ustawodawcę nowe unormowania nie mogą zaskakiwać ich adresatów, którzy powinni mieć czas na dostosowanie się do zmienionych regulacji i spokojne podjęcie decyzji co do dalszego postępowania” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego K 27/00). Składową zasady państwa prawnego jest pewność prawa, czyli taki zespół cech przysługujących prawu, które „zapewniają jednostce bezpieczeństwo prawne; umożliwiają jej decydowanie o swoim postępowaniu w oparciu o pełną znajomość przesłanek działania organów państwowych oraz konsekwencji prawnych, jakie jej działania mogą pociągnąć za sobą. Jednostka winna mieć możliwość określenia zarówno konsekwencji poszczególnych zachowań i zdarzeń na gruncie obowiązującego w danym momencie stanu prawnego jak też oczekiwać, że prawodawca nie zmieni ich w sposób arbitralny. Bezpieczeństwo prawne jednostki związane z pewnością prawa umożliwia więc przewidywalność działań organów państwa a także prognozowanie działań własnych” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego – P 3/00).

Przenosząc powyższe rozważania teoretyczne na kanwę niniejszej sprawy wskazać należy, że zgodnie z art. 70 Konstytucji RP każdy obywatel ma zapewnione prawo do nauki. Obowiązek ten jest zazwyczaj realizowany w różnego rodzaju placówkach oświatowych, a przede wszystkim w szkołach oraz przedszkolach. Prowadzenie placówek oświatowych jest zadaniem publicznym jednostek samorządu terytorialnego. Zadanie publiczne można zdefiniować jako „każde działanie administracji, które realizuje ona na podstawie ustaw”. Według art. 16 ust. 2 Konstytucji RP, samorząd terytorialny wykonuje istotną część zadań publicznych. Oznacza to, że realizuje zadania, które mają swoje odzwierciedlenie w prawie a także, iż jednostki samorządu działają dla dobra publicznego.

Prawo oświatowe dopuszcza również tworzenie placówek oświatowych m.in. przez osoby fizyczne. Organ prowadzący placówkę oświatową przejmuje zatem na siebie w części obowiązek, który spoczywa na gminie. Dlatego też dotacja oświatowa wypłacana organom prowadzącym placówki oświatowe ma służyć pokryciu wydatków bieżących związanych z wykonywaniem zadania własnego jednostki samorządu terytorialnego. Zasadnym jest zatem, by móc finansować dotacją oświatową wszystkie wydatki, które są niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania placówki oświatowej. Przeznaczeniem środków z dotacji winno być finansowanie wydatków bieżących szkoły lub placówki ponoszonych w realizacji zadań tej szkoły lub placówki w zakresie kształcenia, wychowania i opieki, w tym profilaktyki

społecznej. Należy przy tym wskazać, że przepisy ustawy o systemie oświaty nie definiowały zwrotu "zadania szkoły lub placówki w zakresie kształcenia, wychowania i opieki, w tym profilaktyki społecznej", w stanie prawnym w 2014 roku nie wskazywały też bliżej, co należy rozumieć przez określenie "wydatki bieżące szkoły lub placówki".

Zadania oświatowe jednostek samorządu terytorialnego, przez które należy rozumieć zadania w zakresie kształcenia, wychowania i opieki, w tym profilaktyki społecznej realizowane są między innymi w placówkach oświatowych. Warunkiem koniecznym dla prawidłowego funkcjonowania placówek jest zatrudnienie nie tylko nauczycieli, ale także księgowych, pracowników sekretariatów, osób sprzątających, dozorców, jak również ponoszenie wydatków na remonty oraz na zakup sprzętu i materiałów niezbędnych dla funkcjonowania przedszkola jako placówki oświatowej. Praca wymienionych osób, chociaż wprost nie polega na nauczaniu, wychowywaniu lub otaczaniu dzieci opieką, jest koniecznym elementem realizacji zadań przedszkoli w wymienionych obszarach. Nie sposób bowiem byłoby uznać, że przedszkole realizuje zadania z zakresu edukacji, wychowania i opieki, gdyby wprawdzie nauczowało, ale nie dokumentowało tego procesu, nie naliczało i nie wypłacało nauczycielom pensji, nie zapewniało bezpieczeństwa, porządku, czystości i higieny w pomieszczeniach przedszkola i na przynależnym do niego terenie, z którego korzystają dzieci, jak plac zabaw, teren zielony przedszkola, alejki (chodniki) prowadzące do przedszkola czy też nie wymieniałyby pisaku w piaskownicy. Bez poniesienia powyższych kosztów placówka nie mogłaby realizować jakiegokolwiek z funkcji. Gdyby bowiem przykładowo teren wokół placówki nie był należycie uprzątnięty i zadbane, korzystanie z niego narażałoby dzieci na utratę życia lub zdrowia. Również bez obsługi księgowej i należytego dysponowania środkami, placówka nie mogłaby sprawować opieki nad dziećmi.

Bezsprzecznie należy zatem stwierdzić, że określenie przez ustawodawcę zamkniętego katalogu wydatków na te, które pozostają w bezpośrednim związku z celami określonymi w art. 90 ust. 3d ustawy o systemie oświaty oraz te, które są związane z zadaniami organu prowadzącego placówkę, które są niezbędne do należytego przygotowania i utrzymania placówki, należy uznać za sprzeczny z zasadą demokratycznego państwa prawa. Zgodnie z wykładnią dokonaną przez Naczelny Sąd Administracyjny w zaskarżonym wyroku, wydatki związane z zadaniami organu prowadzącego przedszkole niepubliczne mogły być dopiero finansowane dotacją od dnia 31 marca 2015 roku. Nie można pomijać, że wydatki przeznaczone na należyte przygotowanie i utrzymanie placówki są niezbędne dla jej funkcjonowania oraz

zapewnienia uczniom odpowiednich warunków. Bezzasadne jest zatem dokonywanie sztucznego rozróżnienia na wydatki bieżące związane z funkcjonowaniem placówki, które można pokryć z dotacji oraz wydatki, które sfinansować dotacją nie można, mimo że mają one ten sam cel.

Ponadto również w orzecznictwie sądów przepis ten budził wątpliwości. Część sądów wskazywała, że z *ratio legis* art. 90 ust. 3d pkt 1 ustawy o systemie oświaty oraz późniejszych jego nowelizacji jednoznacznie wynika, że dokonana przez ustawodawcę nowelizację należy traktować jako udzielenie wykładni autentycznej przepisu w jego dotychczasowym brzmieniu przed zmianą. Na prawidłowość wykładni autentycznej w przypadku przepisów oświatowych - wykładnia art. 90 ust. 3d w duchu nowelizacji obowiązującej od dnia 01 stycznia 2014 roku - zwróciły uwagę i zarazem potwierdziły jej słuszność Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 02 kwietnia 2014 r. (sygn. akt: I. SA/Bk 634/13) oraz Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 10 lutego 2015 r. (sygn. akt: I SA/Gl 1064/14 publ. w CBOSA). Zgodnie bowiem z wyrokiem WSA w Białymstoku: „Słusznie podnosi się w doktrynie, że nowelizację, na tle wątpliwości pojawiających się w praktyce, należy traktować jako uszczegółowienie i udzielenie wykładni autentycznej przepisu przed zmianą. W ocenie Sądu także wykładnia w kierunku zbieżnym z nowelizacją może być przyjęta także na gruncie przepisu art. 90 ust. 3d u. s. o. w brzmieniu obowiązującym do 01 stycznia 2014 r.” Zgodnie zaś z wyrokiem WSA w Gliwicach: „Należy także zwrócić uwagę, że w orzecznictwie sądowo administracyjnym prezentowane jest stanowisko, iż wykładnia w kierunku zbieżnym z ustawą zmieniającą - jako wykładnia autentyczna - może być przyjęta także na gruncie przepisu art. 90 ust. 3d ustawy o systemie oświaty w brzmieniu obowiązującym do 01 stycznia 2014 r.”

Z uzasadnienia projektu ustawy zmieniającej ustawę o systemie oświaty od dnia 01 stycznia 2014 roku (Nr druku 1312 <http://www.sejm.gov.pl>) wyczytać można „że zmiana art 90 ust. 3d u.s.o. polega na zdefiniowaniu w oparciu o przepisy odnoszące się do jednostek sektora finansów publicznych - zawarte w u.f.p. i aktach wykonawczych do tej ustawy - wydatków, które mogą być pokrywane z dotacji. To zaś umożliwi wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych jakie ww. przepis budził w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2013 r.”

Artykuł 90 ust. 3d ustawy o systemie oświaty wskazuje, że dotacja przysługuje „w zakresie kształcenia, wychowania i opieki, w tym profilaktyki społecznej” i to tylko wydatków bieżących, co wydaje się nieprzypadkowe. U podstaw decyzji ustawodawcy stanowiącego ustawę oświatową legło zatem - typowe dla dotacji podmiotowych - założenie, że działalność oświatowa, jako mająca charakter niegospodarczy, jest z założenia deficytowa i aby była prowadzona, wymaga wsparcia ze środków publicznych. Przyznanie dotacji następuje więc nie ze względu na doraźne zaspokojenie potrzeb finansowych podmiotu, ale aby systematycznie wyrównać bilans przychodów i kosztów działalności. Stosowanie podziału wydatków ściśle związanych z prawidłowym funkcjonowaniem placówki, należy uznać za bezzasadne.

Powyższe stanowisko całkowicie potwierdza także wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 18 lipca 2016 roku, sygn. akt: I SA/Gl 1029/15, w którym Sąd wskazał w sposób jednoznaczny: „Uzasadniając projekt zmiany przepisu obowiązującego od dnia 01 stycznia 2014 r. wskazano, że zmodyfikowany przepis umożliwi wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych i potwierdzi możliwość wykorzystania dotacji również na wynagrodzenie osoby fizycznej prowadzącej szkołę, przedszkole, inną formę wychowania przedszkolnego lub placówkę, jeżeli pełni odpowiednio funkcję dyrektora szkoły, przedszkola lub placówki albo prowadzi zajęcia w innej formie wychowania przedszkolnego (por. druk nr 1312, Sejm VII kadencji; dostępny na: www.sejm.gov.pl). Natomiast w uzasadnieniu projektu zmian wprowadzonych od dnia 31 marca 2015 r. wskazano odnośnie art. 90 ust. 3d u.s.o., że proponowana zmiana brzmienia ma charakter doprecyzowujący, potwierdzając (zgodnie z dotychczasową praktyką w interpretacji tego przepisu), że w ramach wydatków bieżących szkół, przedszkoli, innych form wychowania przedszkolnego i placówek, które mogą być pokrywane z dotacji, można uwzględniać również wydatki związane z realizacją zadań organu prowadzącego, o których mowa w art. 5 ust. 7 ustawy o systemie oświaty (por. druk nr 2957, Sejm VII kadencji; dostępny j.w.). Jak wynika z materiałów dotyczących prac nad projektem ustawy nowelizującej, celem zmiany art. 90 (a także art. 80) było przeciwdziałanie nadużyciom polegającym na wydatkowaniu dotacji na cele gospodarcze osób prowadzących szkoły i placówki oraz czerpaniu, sprzecznie z ogólnymi zasadami ustawy o systemie oświaty, zysków z działalności oświatowej przy rażącym zaniżaniu standardów kształcenia. Problem ten wynika poniekąd z faktu, że szkoły i placówki prowadzone przez osoby fizyczne i niesamorządowe osoby prawne nie są tak organizacyjnie wyodrębnione i wyposażone w prawną autonomię, aby można było oddzielić przepływy finansowe wewnątrz nich od gospodarki finansowej osób prowadzących. Korzyścią płynącą ze wspomnianych

nowelizacji jest uniezależnienie art. 90 ust. 3d od definicji wydatków bieżących z ustawy o finansach publicznych, która była nieadekwatna do odmiennych realiów funkcjonowania szkół i placówek publicznych prowadzonych przez podmioty niezaliczane do sektora finansów publicznych. Powtarzające się nowelizacje - biorąc pod uwagę również powoływane w komentarzu argumenty z uzasadnienia projektów ustaw - można potraktować jako udzielenie "wykładni autentycznej" przepisu przed zmianą, co mogłoby w jakimś stopniu ograniczyć spory o prawidłowe rozumienie "celowości" wydatków podlegających zakwalifikowaniu do dotacji (por. M. Pilich teza 16 do art. 90, op.cit.). Ustawodawca wprowadzając nowelizację przepisu art. 90 ust. 3d u.s.o. nie dokonał zmiany stanu prawnego, nie zawarł także przepisów przejściowych. Brak przepisów intertemporalnych, oznacza, że wolą ustawodawcy było zastosowanie wprowadzanych zmian do stosunków prawnych trwających w dacie wejścia w życie ustawy. W wyroku z dnia 10 maja 2004 r. SK 39/03 Trybunał Konstytucyjny wyraził pogląd, że "ustawodawca nie regulując wyraźnie kwestii intertemporalnej otwiera drogę do tego, aby w danej sytuacji stosować zasadę tempus regit actum. Tak więc i wobec braku wyraźnej regulacji intertemporalnej kwestia międzyczasowa i tak będzie rozstrzygnięta, tyle, że na korzyść zasady bezpośredniego stosowania zasady nowej, od momentu wejścia w życie, do stosunków nowopowstających i tych które trwając w momencie wejścia w życie ustawy - nawiązały się wcześniej". Podobnie w wyroku z 25 maja 2004 r. SK 44/03, (publ. OTK-A 2004/5/46; lex nr 113003) Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że "zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego (por. K. 10/93) zakres obowiązywania przepisu należy analizować funkcjonalnie, tj. w ścisłym związku z jego stosowaniem w czasie. Ujęcie to ma szczególne znaczenie wówczas, gdy brak jest oddzielnych (wyodrębnionych jako jednostki redakcyjne tekstu ustawy zmieniającej) przepisów intertemporalnych. W takim bowiem przypadku - wbrew potocznym intuicjom - nie zachodzi brak regulacji kwestii intertemporalnej (luka co do przepisów intertemporalnych). Sytuacja taka natomiast przesądza o bezpośrednim skutku ustawy nowej. Tak więc i wobec braku regulacji intertemporalnej kwestia międzyczasowa jest rozstrzygnięta, tyle że na korzyść zasady bezpośredniego stosowania ustawy zmieniającej (zob. wyrok TK z 01 lipca 2003 r., sygn. akt: P 31/02). Natomiast w sprawie W 4/93 Trybunał odwołał się do ogólnej zasady prawa intertemporalnego, według której w razie wątpliwości, czy należy stosować ustawę dawną czy nową, pierwszeństwo ma ustawa nowa. Zasadę taką tłumaczy się domniemaniem, że ustawa nowa powinna być lepszym odbiciem aktualnych stosunków normatywnych, bardziej dostosowanym do aktualnego stanu prawnego. Z całą pewnością jest ona wyrazem woli

ustawodawcy, która została powzięta później aniżeli wola ustawodawcy, której wyrazem był wcześniejszy akt normatywny (zob. też wyroki Trybunału w sprawach P 2/99 i SK 21/99).

Jeśli zatem zamiarem ustawodawcy nie jest objęcie nowymi przepisami następstw zdarzeń powstałych przed wejściem w życie nowego prawa, musi to znaleźć wyraźne odzwierciedlenie w treści przepisów przejściowych. Analogiczny pogląd wyraził NSA w wyroku z dnia 19 września 2013 r. sygn. akt II OSK 1302/13 stwierdzając, że w sytuacjach kiedy ustawodawca nie wypowiada się wyraźnie w kwestii przepisów przejściowych w orzecznictwie przyjmuje się, że nowa ustawa ma zastosowanie zarówno do zdarzeń prawnych powstałych po jej wejściu w życie, jak i do zdarzeń, które miały miejsce wcześniej, lecz trwają dalej po jej wejściu w życie (por. też uchwałę NSA z 10 kwietnia 2006 r. I OPS 1/06). W orzecznictwie sądowoadministracyjnym prezentowane jest stanowisko, że wykładnia w kierunku zbieżnym z ustawą zmieniającą, jako wykładnia autentyczna, może być przyjęta także na gruncie przepisu art. 90 ust. 3d u.s.o. w brzmieniu obowiązującym po dniu 01 stycznia 2014 r. i po dniu 31 marca 2015 r. Skład rozpoznający tę sprawę podzielił linię prezentowaną w wyrokach: NSA z 26 lutego 2016 r., sygn. akt: II GSK 2197/14 i z 08 października 2015 r., sygn. akt: II GSK 1885/14, a także WSA w Szczecinie z 05 sierpnia 2015 r., sygn. akt: I SA/Sz 675/15, w Gdańsku z 05 marca 2014 r., sygn. akt: I SA/Gd 1381/13, w Gliwicach z 10 lutego 2015 r., sygn. akt: I SA/Gl 1064/14, w Białymstoku z 02 kwietnia 2014 r., sygn. akt: I SA/Bk 634/13 czy w Lublinie z 27 listopada 2014 r., sygn. akt: I SA/Lu 76/14 (Sąd w niniejszych rozważaniach odwołuje się po części do uzasadnień tych wyroków).

Podzielić zatem należy stanowisko WSA w Szczecinie, że ww. nowele przepisu art. 90 ust. 3d u.s.o. stanowią jego doprecyzowanie, co pozwala na prawidłową wykładnię tego przepisu w brzmieniu obowiązującym także w 2012 i 2013 r., a więc także pojęcia "wydatków bieżących". Wydatki takie obejmują zatem "każdy wydatek poniesiony na cele szkoły" - z wyjątkiem wydatków na "inwestycje i zakupy inwestycyjne, zakup i objęcie akcji i udziałów lub wniesienie wkładów do spółek prawa handlowego". Nowelizacja przepisu obowiązująca od dnia 31 marca 2015 r. poprzez odesłanie do zadań organu prowadzącego szkołę/placówkę określonych w art. 5 ust. 7 u.s.o. jest logicznym i oczywistym doprecyzowaniem "wydatków bieżących", skoro rozumie się przez nie "każdy wydatek poniesiony na cele działalności szkoły", a "organ prowadzący szkołę lub placówkę odpowiada za jej działalność". Stanowi to zatem doprecyzowanie, a nie rozszerzenie zadań organu prowadzącego szkołę i wydatki związane z tą działalnością powinny być, w stanie prawnym obowiązującym od dnia 01 stycznia 2014 roku do dnia 31 marca 2015 roku, finansowane dotacją w ramach "wydatków bieżących".

Podsumowując podkreślić należy, że znowelizowany przepis nadal wiąże dotacje z dofinansowaniem realizacji zadań szkoły lub placówki w zakresie kształcenia, wychowania i opieki, w tym profilaktyki społecznej, ale odnosi je do enumeratywnie wyliczonych wydatków bieżących, które mogą być wykorzystane na konkretne cele w nim wymienione. Wzmacnia to także wyrażony już wyżej pogląd, że dotacja oświatowa jest dotacją o charakterze mieszanym (podmiotowo-celowym), gdyż udziela się jej jednostkom spoza sektora finansów publicznych na dofinansowanie ich bieżącej działalności statutowej, ale również z przeznaczeniem na **konkretny cel.**”

Powyższe potwierdza także wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 06 października 2016 roku, sygn. akt: VIII SA/Wa 896/15, w którym Sąd stwierdził, iż: „Skoro ustawodawca nie wprowadził przepisów przejściowych do istniejących już stosunków prawnych, a zatem nie unormował wpływu zmienionych przepisów na stosunki powstałe pod działaniem dotychczasowej ustawy, to przyjęć należy, że jego wolą było stosowanie do istniejących stosunków prawnych już nowych (zmienionych) przepisów, co uzasadnia w konsekwencji, że zmiany tych przepisów nie wyrażały nowości normatywnej nie związanej bezpośrednio z treścią dotychczasowych przepisów (art. 90 ust. 3d i art. 5 ust. 7). Tym samym właściwe było zastosowanie art. 90 ust. 3d ustawy o systemie oświaty w brzmieniu obowiązującym od dnia 31 marca 2015 r.” Dalej WSA w Warszawie podkreślił, iż „Również przepis art. 5 ust. 7 ww. ustawy od dnia 31 marca 2015 r. otrzymał nowe brzmienie. Z analizy treści przytoczonych wyżej przepisów (art. 90 ust. 3d i art. 5 ust. 7) w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 marca 2015 r. oraz w brzmieniu obowiązującym od dnia 31 marca 2015 r. wynika, że nastąpiła zmiana jego treści co do celów, na jakie dotacja w rozumieniu tego przepisu może być przeznaczona. By nie być gołosłownym, to w projekcie uzasadnienia zmiany art. 90 ust. 3d ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. wskazano, że zmiana art. 90 ust. 3d ustawy o systemie oświaty polega na zdefiniowaniu wydatków, które mogą być pokrywane z dotacji. Środki z dotacji mogą być przeznaczone na dofinansowanie realizacji zadań szkoły, przedszkola, innej formy wychowania przedszkolnego lub placówki w zakresie kształcenia, wychowania i opieki, w tym profilaktyki społecznej. Dotacje mogą być wykorzystane wyłącznie na pokrycie wydatków bieżących, obejmujących każdy wydatek poniesiony na cele działalności powyższych: szkoły, przedszkola, innej formy wychowania przedszkolnego lub placówki, w tym na wynagrodzenie osoby fizycznej prowadzącej szkołę, przedszkole, inną formę wychowania przedszkolnego lub placówkę, jeżeli odpowiednio pełni funkcję dyrektora szkoły, przedszkola lub placówki albo prowadzi zajęcia w innej formie wychowania

przedszkolnego oraz na zakup środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych. Dotacja nie może być wykorzystana na pokrycie wydatków związanych z inwestycjami i na zakupy inwestycyjne, zakup i objęcie akcji i udziałów, wniesienie wkładów do spółek prawa handlowego. Natomiast w projekcie do uzasadniania zmiany art. 90 ust. 3d ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. wskazano, że: "proponowana zmiana brzmienia ma charakter doprecyzowujący, potwierdzając (zgodnie z dotychczasową praktyką w interpretacji tego przepisu), że w ramach wydatków bieżących szkół, przedszkoli, innych form wychowania przedszkolnego i placówek, które mogą być pokrywane z dotacji, można uwzględnić również wydatki związane z realizacją zadań organu prowadzącego, o których mowa w art. 5 ust. 7 ustawy o systemie oświaty. Odnośnie do zmiany art. 5 ust. 7, co do którego wskazano, że zmiana ta dotyczy "doprecyzowania zadań organu prowadzącego szkołę w zakresie zapewnienia szkole, w ramach dotychczas świadczonej obsługi administracyjnej, również obsługi prawnej (zmiana art. 5 ust. 7 pkt 3 ustawy o systemie oświaty)". Co istotne i zaznaczyć należy, że ustawodawca w obu ww. nowelach z dnia 13 czerwca 2013 r. i 20 lutego 2015 r. nie przewidział przepisów przejściowych, w drodze których reguluje się tylko zdarzenia prawne, gdy ustawodawca nie chce zachować powstałych uprawnień, obowiązków lub kompetencji albo chce się je zmienić, albo też gdy chce się uznać dokonane czynności za bezskuteczne. Takich zmian w ww. ustawach nowelizujących ustawodawca nie wprowadził, zaś zmiana wskazanych wyżej przepisów miała charakter wyjątkowy, gdyż dotyczyła wydatkowania środków publicznych, co podlega ścisłej kontroli. A zatem, wobec braku przepisów intertemporalnych (przejściowych) zaistniała podstawa do przyjęcia, że wolą ustawodawcy było zastosowanie wprowadzonych zmian do stosunków prawnych trwających już w dacie wejścia w życie znowelizowanej ustawy."

Podkreślić przy tym należy, że sądy administracyjne rozpoznające inny spór między tymi samymi stronami muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto we wcześniejszym prawomocnym wyroku. Stanowisko przeciwne, uznające możliwość czynienia przez organy administracji publicznej ustaleń sprzecznych z treścią prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego, jest nie do pogodzenia z konstytucyjnymi zasadami demokratycznego państwa prawnego oraz legalizmu. Kontrola administracji publicznej sprawowana przez sądy administracyjne, która prowadziłaby do wydawania sprzecznych rozstrzygnięć w podobnych sprawach dotyczących tego samego podmiotu naruszałaby również art. 1 i art. 170 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tak: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 20 października 2016 roku, II GSK 262/15; wyrok Naczelnego Sądu

Administracyjnego z 14 września 2016 roku, I FSK 328/15). W związku z tym w takich przypadkach rezultat wykładni przepisów powinien być nie tylko zbliżony, ale wręcz taki sam. Wynika to nie tylko z potrzeby zachowania jednolitości orzecznictwa sądowego, lecz przede wszystkim z art. 170 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Dlatego też, w ocenie Skarżącego art. 90 ust. 3d pkt 1 ustawy o systemie oświaty w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2014 roku do dnia 31 marca 2015 roku jest sprzeczny z art. 2 Konstytucji RP, bowiem narusza zasadę demokratycznego państwa prawnego, a w szczególności wynikającą z niej zasadę ochrony zaufania do państwa i prawa.

Zaskarżony przepis narusza również wyrażoną w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP zasadę równości.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 Konstytucji wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. Komentowany przepis wymaga zachowania równości na płaszczyźnie stanowienia prawa (równość wobec prawa) oraz na płaszczyźnie stosowania prawa. Cytowana powyżej formuła, nakazująca takie samo traktowanie osób znajdujących się w takiej samej sytuacji oraz odmienne traktowanie osób znajdujących się w sytuacji odmiennej, adresowana jest przede wszystkim do prawodawcy. To on, tworząc normy generalno-abstrakcyjne, powinien brać pod uwagę konieczność stanowienia norm o takiej samej lub różnej treści w zależności od wskazanych powyżej sytuacji (wyrok Trybunału Konstytucyjnego – SK 32/02). Równe traktowanie osób wymaga, by organy stosujące prawo dokonywały konkretyzacji norm generalno-abstrakcyjnych w normy konkretno-indywidualne bez nieuzasadnionego różnicowania. Innymi słowy, by nie traktowały odmiennie osób ze względu na takie ich cechy, które nie są prawnie relewantne.

Podmiotem prawa do równego traktowania jest każda osoba fizyczna i prawna. Przedmiotem prawa jest wskazane powyżej równe traktowanie. Podstawowymi uprawnieniami wynikającymi z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP są: prawo żądania stanowienia prawa o takiej samej treści względem wszystkich podmiotów podobnych oraz żądanie zaprzestania nieuzasadnionego różnicowania (Tuleja Piotr (red.), Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, WKP 2019, LEX).

Jak wskazano powyżej, prowadzenie placówek oświatowych jest zadaniem własnym jednostki

samorządu terytorialnego. Zgodnie z przepisami prawa oświatowego obecnie funkcjonują zarówno placówki publiczne, jak i niepubliczne. Placówki niepubliczne funkcjonują w oparciu o dotacje oświatowe, otrzymywane w okresie, którego dotyczy skarga na podstawie art. 90 ust. 2b ustawy o systemie oświaty oraz o wpłaty rodziców (czesne). Natomiast wyłącznym źródłem utrzymania placówek publicznych jest otrzymywana dotacja oświatowa. Zarówno placówki publiczne jak i niepubliczne realizują ten sam cel oświatowy jakim jest opieka, kształcenie, wychowanie i profilaktyka społeczna oraz ponoszą wydatki związane z należywym przygotowaniem i utrzymaniem placówki.

Brak jest racjonalnego argumentu, aby wydatki tego samego rodzaju tylko w przedszkolach publicznych były traktowane jako wydatki tych placówek na realizację ich zadań w zakresie kształcenia, wychowania i opieki, w tym profilaktyki społecznej, nie były zaś za takie uznawane w odniesieniu do działań przedszkoli niepublicznych. Z powyższego wynika, że realizacja obsługi administracyjnej, księgowej, organizacyjnej przedszkola mieści się w określeniu "realizacja zadań w zakresie kształcenia, wychowania i opieki, w tym profilaktyki społecznej" wyłącznie w odniesieniu do placówek publicznych.

W zaskarżonej decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Z zakwestionowane zostało sfinansowanie z dotacji dla przedszkola prowadzonego przez Skarżącego wydatków na zakup m.in. kosi spalinowej, rolet, fartucha, ochraniaczy, tablicy informacyjnej, drabiny, wkrętarki akumulatorowej, parownicy i dyszy do okien, usług księgowego, kursu doskonalącego protokołowanie zebrań rady pedagogicznej, a także na opłatę za opinię SANEPID, opłaty bankowe, badania wstępne pracowników oraz odśnieżanie placówki. Koszty zostały zakwestionowane wyłącznie z tego powodu, że były to niepodlegające sfinansowaniu z dotacji wydatki organu prowadzącego przedszkole. Należy wskazać, że niejedna placówka publiczna również posiada drabinę oraz korzysta z profesjonalnej pomocy księgowej, a wydatki poniesione na ten cel finansuje z dotacji (ponieważ nie pobiera chesnego od rodziców dzieci). Dlaczego zatem placówka niepubliczna te same wydatki (niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania placówki) musi finansować z własnych środków.

Mając powyższe na uwadze, sprzeczne z konstytucyjną zasadą równości jest odmienne traktowanie dwóch podmiotów znajdujących się w tej samej sytuacji, dlatego też art. 90 ust. 3d pkt 1 ustawy o systemie oświaty w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia

2014 roku do dnia 31 marca 2015 roku jest sprzeczny z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

Zaskarżony art. 90 ust. 3d pkt 1 ustawy o systemie oświaty w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2014 roku do dnia 31 marca 2015 roku narusza obejmowane konstytucyjną ochroną prawo do własności, wyrażone w art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji RP.

Należy wskazać, że prawo do własności, innych praw majątkowych oraz prawo dziedziczenia przysługują każdemu, a zatem osobom fizycznym niezależnie od posiadanego obywatelstwa oraz osobom prawnym prawa prywatnego, w tym spółkom prawa handlowego i spółdzielniom mieszkaniowym (zob. TK SK 12/98, K 5/01, P 16/08). Własność i dziedziczenie to pojęcia o zastanym w cywilistyce znaczeniu, które zostały zdefiniowane w przepisach kodeksowych. Trybunał Konstytucyjny przyjmuje jednak, że są to również pojęcia konstytucyjne, które mają autonomiczny charakter i znaczenie mogące odbiegać od tego nadanego im przez ustawodawcę. Jednocześnie jednak, definiując te pojęcia jako pojęcia konstytucyjne, Trybunał Konstytucyjny wyraźnie nawiązuje do ich cywilistycznego znaczenia. Przyjmuje bowiem, że prawo własności to konstytucyjnie gwarantowana wolność nabywania mienia, jego zachowania oraz dysponowania nim (zob. TK P 4/99, K 33/00, K 51/05, K 7/07).

Jak zwracano uwagę we wcześniejszej części skargi, działalność placówek niepublicznych jest finansowana dotacją oświatową oraz własnymi środkami organu prowadzącego, mimo że prowadząc placówkę oświatową organ realizuje zadania własne jednostki samorządu terytorialnego.

Artykuł 90 ust. 3d pkt 1 ustawy o systemie oświaty w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2014 roku do dnia 31 marca 2015 roku znacznie ograniczył katalog wydatków, które mogły być finansowane dotacją oświatową. Wprowadzenie przedmiotowego przepisu umożliwiło jednostkom samorządu terytorialnego kwestionowanie zasadności finansowania dotacją wydatków związanych z funkcjonowaniem placówki. Konsekwencją powyższego było przeznaczanie przez organy prowadzące własnych środków na finansowanie wydatków związanych z realizacją zadania własnych gminy, a w konsekwencji uszczuplenia ich majątku.

Wskazać należy, że do zadań organu prowadzącego szkołę lub placówkę należy w szczególności zapewnienie warunków działania szkoły lub placówki, w tym bezpiecznych i higienicznych warunków nauki, wychowania i opieki; wykonywanie remontów obiektów

szkolnych oraz zadań inwestycyjnych w tym zakresie; zapewnienie obsługi administracyjnej, finansowej; wyposażenie szkoły lub placówki w pomoce dydaktyczne i sprzęt niezbędny do pełnej realizacji programów nauczania, programów wychowawczych, przeprowadzanie sprawdzianów i egzaminów oraz wykonywania innych zadań statutowych. Realizacja powyższych zadań jest immanentnie związana z celem oświatowym jakim jest kształcenie, wychowanie, opieka i profilaktyka społeczna.

Jak wskazywał artykuł 5 ust. 7 ustawy o systemie oświaty „organ prowadzący szkołę lub placówkę odpowiada za jej działalność”, przy czym należy wskazać, iż zadania wymienione w pkt 1 do 4 art. 5 ust. 7 ustawy o systemie oświaty miały wyłącznie charakter przykładowy. Należy także zauważyć, że w ustawie o systemie oświaty **nigdy nie figurowało zastrzeżenie, że środków na finansowanie zadań z art. 5 ust. 7 ustawy o systemie oświaty, ani obecnie w art. 10 ust. 1 ustawy Prawo oświatowe, nie wolno poszukiwać w dotacji przyznanej na podstawie art. 90 ustawy o systemie oświaty.** Przepis powyższy określał zatem zakres odpowiedzialności za działalność szkoły (w tym przypadku przedszkola), nie zaś mechanizm finansowania jej działalności. Oznacza to, że organ prowadzący odpowiada za wszelkie zobowiązania placówki, a zatem wszelkie zobowiązania cywilnoprawne związane z działalnością szkoły są w rzeczywistości zobowiązaniami jej organu prowadzącego

Ponadto wskazać należy, że ustawa o systemie oświaty nie zawierała definicji wydatków bieżących, a definicja ta ma istotne znaczenie dla zakwestionowanych wydatków. Pomocna w określeniu czym są wydatki bieżące, o których była mowa w art. 90 ust. 3d ustawy o systemie oświaty (zarówno w brzmieniu od dnia 01 stycznia 2014 roku jak i od dnia 31 marca 2015 roku) może być w tym przypadku definicja wydatków bieżących zawarta w art. 124 ust. 3 w związku z art. 236 ust. 2 ustawy o finansach publicznych. Zgodnie z definicją zawartą w art. 124 ust. 3 ustawy o finansach publicznych do wydatków bieżących zalicza się:

- 1) wynagrodzenia i uposażenia osób zatrudnionych w państwowych jednostkach budżetowych oraz składki naliczane od tych wynagrodzeń i uposażeń;
- 2) zakupy towarów i usług;
- 3) koszty utrzymania oraz inne wydatki związane z funkcjonowaniem jednostek budżetowych i realizacją ich statutowych zadań;
- 4) koszty zadań zleconych do realizacji jednostkom zaliczanym i niezaliczanym do sektora finansów publicznych, z wyłączeniem organizacji pozarządowych.

Natomiast zgodnie z art. 236 ust. 2 ustawy o finansach publicznych przez wydatki bieżące budżetu jednostki samorządu terytorialnego rozumie się wydatki budżetowe niebędące wydatkami majątkowymi.

Prawidłowość zastosowania wskazanych powyżej przepisów ustawy o finansach publicznych w zakresie interpretowania wydatków bieżących, o których mowa w art. 90 ust. 3d pkt 1 ustawy o systemie oświaty potwierdza fakt, iż od dnia 01 stycznia 2018 r. przepisy ustawy z dnia 27 października 2017 roku (Dz. U. z 2017 r. poz. 2203 z późn. zm.) o finansowaniu zadań oświatowych wprost odnoszą się do tego przepisu (art. 35 ust. 2), a od dnia 01 stycznia 2017 roku do dnia 01 stycznia 2018 roku do tegoż przepisu odnosiły się także wprost postanowienia ustawy o systemie oświaty (art. 78b ust. 10 w związku z art. 89b ust. 1 i 2 ustawy o systemie oświaty).

Mając na względzie powyższe, dokonując definicji przez negację, wydatkiem bieżącym jest każdy wydatek poniesiony na cele działalności szkoły, przedszkola, innej formy wychowania przedszkolnego lub placówki z wyłączeniem wydatków uznawanych w doktrynie i orzecznictwie za niewątpliwie wydatki inwestycyjne, tj. wydatków na inwestycje i zakupy inwestycyjne, na zakup i objęcie akcji i udziałów lub wniesienie wkładów do spółek prawa handlowego. Niewątpliwie zatem do wydatków bieżących należy zaliczyć wydatki związane z ponoszeniem kosztów osobowych i materiałowych, a także kosztów utrzymania (eksploatacji) obiektów własnych i korzystania z obiektów obcych. Nie miało to odzwierciedlenia w treści art. 90 ust. 3d pkt 1 ustawy o systemie oświaty, obowiązującym od dnia 01 stycznia 2014 roku do dnia 31 marca 2015 roku, dlatego nie każdy wydatek związany z prawidłowym funkcjonowaniem placówki oświatowej i pozwalający zapewnić cel oświatowy mógł być finansowany dotacją. Spowodowało to naruszenie prawa własności organów prowadzących jednostkę oświatową, bowiem wydatki, które powinny być finansowane dotacją, musiały być finansowane ze środków własnych organów prowadzących, co doprowadziło do uszczuplenia ich majątków.

Dlatego też należy bezsprzecznie stwierdzić, że przepis ten narusza prawo do własności gwarantowane przez art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji RP.

Mając powyższe na uwadze, wnoszę jak na wstępie.

adwokat Beata Patoleta

Załączniki:

- pełnomocnictwo;
- kopia wyroku NSA sygn. akt: wraz z uzasadnieniem;
- kopia decyzji administracyjnej;
- odpis wyroku NSA z dnia z dnia lipca 2021 roku, wydanego w sprawie
oraz odpis wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w L z dnia stycznia
2021 roku, wydanego w sprawie ;
- 4 odpisy skargi.